Akbaba

Kovadis ya Haciii ?!..

Kadın Dünyasında Mühim Bir Yenilik: taklit İnciler...

Bu sene bütün kadınların benimsediği moda şapka, manto, elbise, eldiven, ayakkabı, terlik ve mayolarda kullanılan taklit İNCİ'lerdir.

Bu güne kadar hiçbir yeni buluş, bu kadar süratle ve bu kadar geniş bir sahaya yayılmamıştı...

Ayrıca yine Taklit İNCİ'den küpe, kolye ve bilezikler de gün geçtikçe artan bir alâka ile karşılanıyor...

Taklit incileri kolaylıkla ve toptan satış fiatına temin edebileceğiniz yegâne yer S. ŞENYÜZ müessesesidir.

S. ŞENYÜZ müessesesinin sizler için hazırladığı bu taklit İNCİ'ler hakkında daha fazla bilgi edinmek için PARASIZ BROŞÜR isteyiniz.

S. ŞENYÜZ müessesesi

Meşrutiyet Caddesi No: 109/6 Tepebaşı

Tel: 45873 Tepebaşı - İstanbul

NEZLE ve GRİP BAŞLANGICINDA

GRİPİN

Üşüdüğünüzü hisseder hissetmez GRİPİN almayı ihmal etmeyiniz!

Kininli gripin

- Baş, diş, adale, sinir, romatizma, lumbago ağrılarını süratle teskin eder.
- Bayanların muayyen zamanlardaki sancılarına karşı başarı ile kullanılır.
- Süratle hazmolur, derhal tesirini gösterir.

Mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz

GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

1955 yılının ikinci çekilişi 5 Nisan'da

319 Kişiye

75.000 *Liralık*

İKRAMİYELER

27.000 Liralık (Çifte havuzlarda, denize nazır, 85 metre karelik) **Apartman dairesi** (arzu eden Parasını alabilir.)

48.000 Liralık Para ve öğrenci ikramiyeleri

75.000 Lira

★ (5 Şubat) öğleye kadar Hesap açtırmayı unutmayınız.
★ Her (150) Liraya bir kura hakkı
★ Öğrenci Hesaplarında (25) Liraya bir kura hakkı (Azamî 100 kura).

EMNİYET SANDIĞI

Türkiye İŞ Bankası

1955

Yılı İkramiye Plânı:

İkişer Daireli 5 Apartman	Bahçeli 15 Ev

Ayrıca 725,000 liralık para ikramiyeleri

Keşidelerden 2 ay evvel en az 150 liralık bir küçük cârî hesap açtıranlar ve keşide tarihine kadar çekmeyenler kur'aya iştirak hakkını kazanırlar.

SAYI : 151 C.: 6 - 2 ŞUBAT 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ, MİZAHÎ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Mısır, Nasır!

MISIR'LA Nasır, sulh edebiyatının iki fena kafiyesi oldu. Acaba rahmetli Orhan Veli'nin:

«Hiç kimseden çekmedi nasırından çektiği kadar»

Dediği sakın bu Nasır olmasın. Eğer öyleyse, biz yalnız bir şair değil, istikbali haber veren yaman bir politikacı da kaybetmişiz!

Adnan Menderes'in ökçesi Mısırın nasırına bastı galiba: Türk - Irak anlaşması karşısında cıyak cıyak bağırıyor. Ne o?.. Bu dostluk, sulha karşı düşmanlıkmış!

Avcıdan saklanmak için başını kuma sokup kurşunu kıçından yiyen devekuşu bu Mısır devesinden daha akılsız değildir.

İnsan, Albay Nasır'ı dinlerken, onun yalnız siyasî zekâsından değil, askerliğinden de şüphe edeceği geliyor.

Hayır, yalnız askerliğinden de.. daha başka, daha karışık, daha korkunç şüpheler!

Tecavüze karşı birleşmek... Bu, sulh düşmanlığı imiş!..

Dikkat ediniz, Moskova radyosu değil, Mısır Başvekili konuşuyor.

Sovyet kızılı, beyaz entarili, çıplak ayaklı çöl çocuğunun başındaki fes'le belindeki kuşağın tatlı kırmızısı değildir. Abdal Nasır, ehramlar diyarını bir kere bu renge boyarsa, NİLi müberk'in suları bile temizliyemez artık.

O zaman, bir ata mânisini tekrarla dur:

Esmere allar bağla,
Geç karşısına ağla!

Ne dersiniz?.. Biraz siyasî terbiyenin ölçüsünü mü kaçırdık?.. Ayol, biz Türkiye Başvekili Adnan Menderes değil, Akbaba başyazarı Yusuf Ziya Ortaç'ız. Elimizdeki kalem, hiç olmazsa Albay Nasır'ın ağzındaki dil kadar hürdür!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Damla..

Loji!

Bir makalede, bir konferansta, gözüme ve kulağıma «loji» li kelime fazla ilişti mi, hemen pirelenirim: Meseleye biraz ağız kalabalığı karışıyor gibime gelir.

İşte, şeker şirketi müdür muavini Enver Egeli'nin demeci de bu yönden midemizi bulandırdı:

— Bu günkü sun'î şeker buhranı tamamen psikolojiktir, buyuruyorlar!

Bay muavinle «lojik» de beraberiz. Ama «pisiko» da değiliz. Çünkü, insanın şeker ihtiyacı «fizyolojik» dir... Şeker darlığı ise, olsa olsa «sosyolojik» bir mesele... Ne buyurulur efem?

ŞIP

SON FİRAVUN!..

Olaylar Alaylar Kalaylar

DÖKTÜRÜ MÜZİĞİ

Yıllardanberi, şu tek sesli alaturka müziğimizi, orkestrasyona uygun hâle getirecek müzisyeni bekler dururduk. Artık politikacılarımızın beklemekten sabırları tükenmiş, bu işi de kendileri yapıvermişler. Şimdi Ankarada ince sazla dans moda olmuş. Memleketimizde misafir Fransız parlamento üyelerini Ankara Palas'ta ağırlayan milletvekillerimiz, ince saz takımının çaldığı alaturka ile dans etmişler.

Ooooh, çok şükür, elin mavi tuna valsine, Acem tangosuna, rumbaya, sambaya ihtiyacımız kalmadı.

— Çal oğlum bizim havadan!

«Döktürü, döktürü, döktürü yavrum heeey!...»

Şimdiden alışın. Bundan sonra Ankara Palas'a gittiniz mi, şu tangoya kalksam mı, acaba yarı yerde sambaya başlar mı? diye korku yok. Artık, serbest güreş, karakucak gibi anadan doğma bildiğimiz havalar... Hemen, gözünüze kestirdiğiniz hanımın önünde, boynunuzu kırın, oyuna kalkın. Nasıl olsa, ince saz, «Haniya da benim elli dirhem kişmişim!...»

Diye bir kaşık havası çalar.

TETKİK

Mecliste, Vekâlet emrine alınan profesörler meselesi konuşulurken, sayın Maarif Vekili Celâl Yardımcı, kendisini şöyle savunmuş:

— Amerikaya gittiğim zaman, tetkiklerde bulundum. Nebreska Üniversitesinde de, vekâlet emrine alınan profesörler var!...

Bundan sonra Amerikaya gideceklere ders olsun!... İnsan, yabancı memlekete gitti mi, hiç olmazsa, Celâl Yardımcı gibi, memlekete faydalı bir şey öğrenip te dönmeli.

GREV

Grev, der demez, yüreğiniz hoplamasın. Bu öyle, on yıl önceki grev hürriyeti vaitlerini, kimsenin yüzüne vuracak çeşitten grev değil. Kabataş Erkek Lisesi öğrencileri, kurtlu makarna, fasulyeden bıkmışlar, yemeklere grev açmışlar. Haber üzücü ama, bir yandan da sevinilecek tarafı var. Demek bizde fasulye, makarna o kadar bol ki, yiye yiye bitiremiyoruz da kurtlandırıyoruz.

İktisat ilminde buna: «Refahın şiddetinden metaın kurtlanması» derler.

KAÇAK

Duydunuz mu? Kaçak olarak güney hududumuzdan Suriyeye 600 ton Antep fıstığı gönderilmiş 60 tane, 60 gram, 60 kilo, 600 kilo değil, 600 bin kilo... Yooo!... Buna çocuklar bile inanmaz, bizi hiç boşuna kandırmağa uğraşmayın. Bu, olsa olsa, yeni bir ihracat sistemidir.

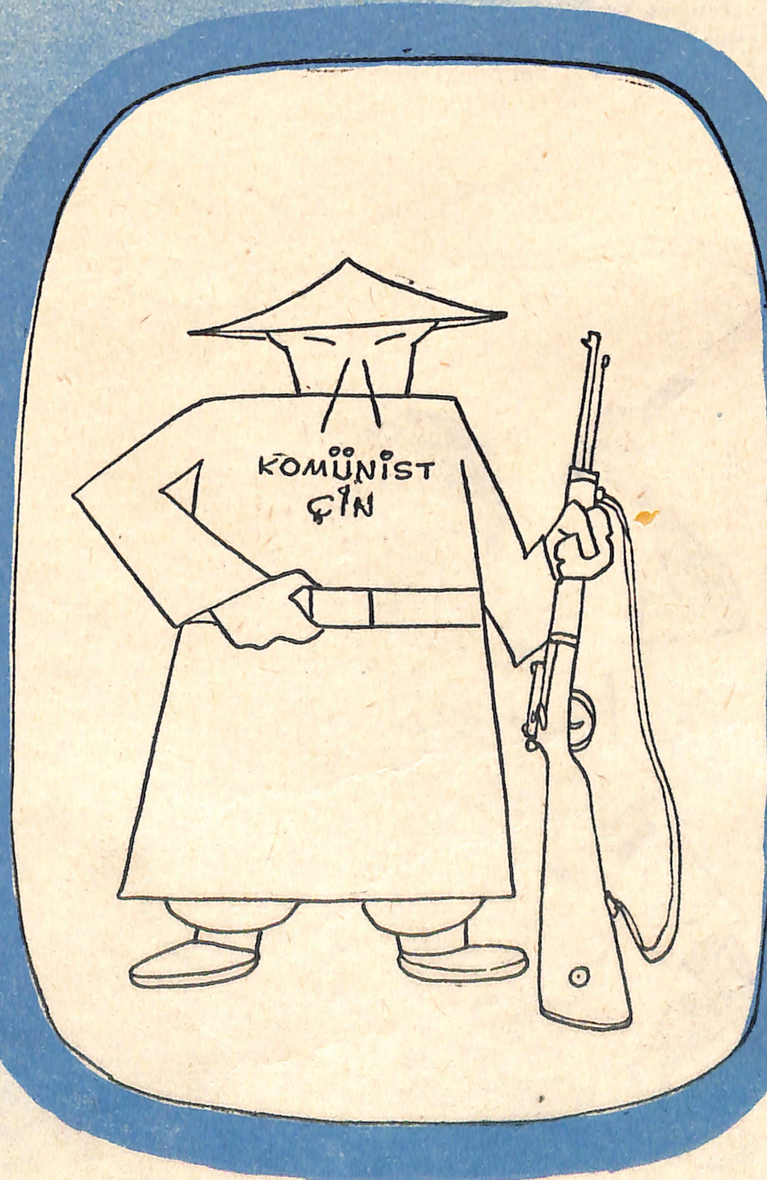
Yooook, eğer sahiden bu kadar fıstık kaçırılmışsa, o zaman iş değişir. Demek ki ticaretimizi büsbütün kaçakçılar ellerine alsalar, daha çok muvaffak olacaklar.

SAKAL

Arkeoloji müzesinde 27 asırlık bir Himyerî heykelinin yüzünde sakal çıkıyormuş. Tıraş ettikçe, yeniden sakal geliyormuş. Tarihçiler, bu acaip olayın sebebini bulamıyorlarmış. Her halde bu, 27 asır evvel yaşamış, inatçı bir Ticanî'nin heykeli olacak.

SUDAN İŞ

Yazlık derdimiz su işi, şimdiden bizi düşündürmeğe başladı. Belediyemizin bütün ümidi, kışın yağacak yağmurda, karda idi. Kışın da, güvendiği dağlara kar yağınca, Sular İdaresi çelik borularla Rumeli yakasından, Anadolu yakasına, deniz altından su taşımağa karar vermiş. Sular İdaresi bu, nelere kaadir değildir? İsterse, deniz altından değil, saman altından bile su yürütür. Yalnız, merak ediyoruz, Rumeli yakasına su nerden gelecek? Anlaşılan, nasıl olsa Anadolu yakasına su getiremediler, bâri Rumeli yakası da susuz kalsın da, hem müsavat olur, hem de İstanbullular görmeye görmeye suyu unuturlar, diye düşündüler. Muhalif olmamak şartiyle her düşünceye hürmetimiz vardır.

«Sarışın Bomba!...»

(Gündüz)

FİSKELER

Mide Sanayii

İşte güzel bir haber: Baklava, börek ihraç edecekmişiz. Eskiden, «ham madde ihraç edip, geriye mâmul alıyoruz. Ne diye bizde sanayi kurulmaz?» diye üzülürdük. Şükür, bu üzüntümüz de kalmadı. Her memleket, kendisine fazla geleni dışarıya satmaz mı? Biz de her gün baklava, börek yemekten bıkmıştık zâti... Madem, palamutları ihraca kıyamıyor, denize döküyoruz, öyleyse baklava börek ihraç ederiz. Yalnız, unla şekeri nerden bulacağız? Kelin merhemi olsa, süreceği yeri bilir diyeceksiniz. Yanılıyorsunuz. Amerikadan ham madde olarak, unla şeker alırız, baklava börek yapar, onlara yuttururuz. Demek ki, biz işe mide sanayiinden başladık.

İşte şimdi, iktisadî muvazenemiz kuruldu demektir. Bundan sonra, gazetelerde şöyle haberler okuyacağız: «Baklava börek imâlinde dünyada en başta gelen memleketimizden geçen hafta içinde yabancı memleketlere, yüz ton su böreği, kırk ton puf böreği, yetmiş ton ıspanaklı ve kıymalı börek, doksan ton cıgara böreği ile iki gemi Antep baklavası ihraç edilmiştir.

Bunlar iyi ama, yalnız bir üzüntümüz var, hani bir zamanlar, buğday istihsalinde, büyük devletler arasında dördüncülüğü aldık, diye sevinirken, ertesi sene, ekmek yapmağa un bulamamış ta, Amerikadan buğday istemiştik. İster misiniz, bu sefer de baklavasız, böreksiz kalalım da, aman biz baklavasız yapamayız diye Amerikaya yalvar yakar olalım.

ZAVALLI KUŞ

O sene ilk defa batı edebiyatı okuyorlardı. Rifat Necdet Evrimer, çocuklara Prometheus efsanesini anlattı. Nasıl sonunda, Tanrılarca ciğerlerinin ebediyen akbabalar tarafından yenilmeğe mahkûm edildiğini izah etti. Çocuklardan biri: «Zavallı akbaba» diye söylenince, öğretmen sordu:

— Prometheus'a acımak dururken akbabaya mı acıyorsun?

— Tabiî efendim, dedi çocuk. Düşünsenize bir kere, Allahın günü ciğer yiyor!..

Halk Şarkıları

«Bilmem bu gönülle ben nasıl yaşıyacağım?» Şarkısı, dargelirli bir memur tarafından aşağıdaki şekilde söylenmektedir:

Bilmem, bu maaşla ben nasıl,
nasıl yaşayacağım?
O daha yüz kırk lira, benimse geçti çağım,
benimse geçti çağım.
Bakkal, kasap peşimde ,iş yok bu gidişimde,
Evi barkı, karıyı bırakıp kaçacağım!...

★

Bilmem, bu maaşla ben, nasıl yaşayacağım?
Bir deri kemik kaldım, yakında uçacağım.
Ne gözüm var eşimde, ne de artık işimde,
İkramiye kâr etmez, söndü artık ocağım...

□

Terbiyeli Genç

Şadıman hanımefendi, kulağına gitmesin ama, elliyi çoktan aşmıştır. Öyle iken on sekiz yaşındaki kızlar gibi süslenir, hoppalıklar eder, gençlerle düşüp kalkar...

İşte, bu akşam da salonunda yeni bir delikanlı var: Bürhan bey... Konuşuyorlar:

— Doğru söyleyiniz Bürhan bey, ben kaç yaşında gösteriyorum...

— Siz mi?.. On sekiz hanımefendi, nihayet nihayet on dokuz...

Araya başka lâkırdılar karışıyor, nükteler, şakalar yapılıyor..

Tekrar hanımefendi soruyor:

— Bürhan bey, bankadan ne maaş alıyorsunuz?,.

— Üç yüz elli lira hanımefendi..

Salonda bulunan bir zat kahkahayı basıyor:

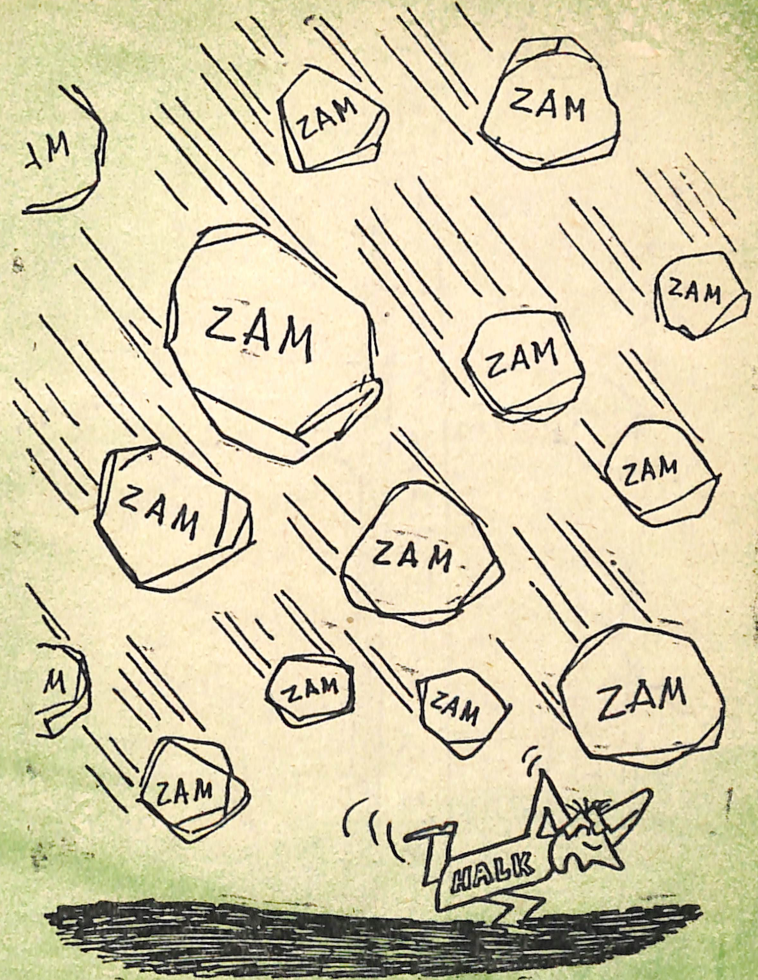
— Vallâhi yalan hanımefendiciğim... Yaşınızdan kestiğini maaşına zammetti!

YARIŞ

(Orhan Enez)

Salihliye taş yağdı!... (Gazeteler)

YAZISIZ!...

MİNİK HİKÂYE

Yeter!..

Beyoğlu caddesinden geçiyordu. Karşısına irice bir maymun çıktı. Dile geldi:

— Çabuk, dedi, bir taksi çevir de beni biraz dolaştır...

— Ne? Taksi mi? Sen çıldırmışsın... Güzel bir kadın olsan haydi neyse... Kendimi senin gibi bir maymunla elâleme teşhir edecek değilim ya... Git işine...

— Sen bilirsin. Sonra karışmam. Mehmet beyin, karısını «Ah canım maynumum!» diye sevdiğini unuttun mu? Kocası bir öğrenirse...

— Kâfi... Hey, taksi... gel oğlum...

Ve maymunla taksiye bindi. Biraz sonra:

— Beni Kulis'e götür. Galip San'a takdim et...

— Ne münasebet yahu?

— Takdim et efendim. Tanımak istiyorum esmer güzelini. Maymunsak zevksiz değiliz ya... Geçen hafta yanındaki güzel kızı Galib'e takdim ettiğini onun karısı duyarsa karışmam...

Çaresiz, Kulis'e gittiler. Galip San'a yanındaki maymunu takdim etti:

— Galip'ciğim... İşte sana sevgilimi tanıtıyorum...

Galip şaşırdı:

— Ne diyorsun Allasen...

Maymun söze karıştı:

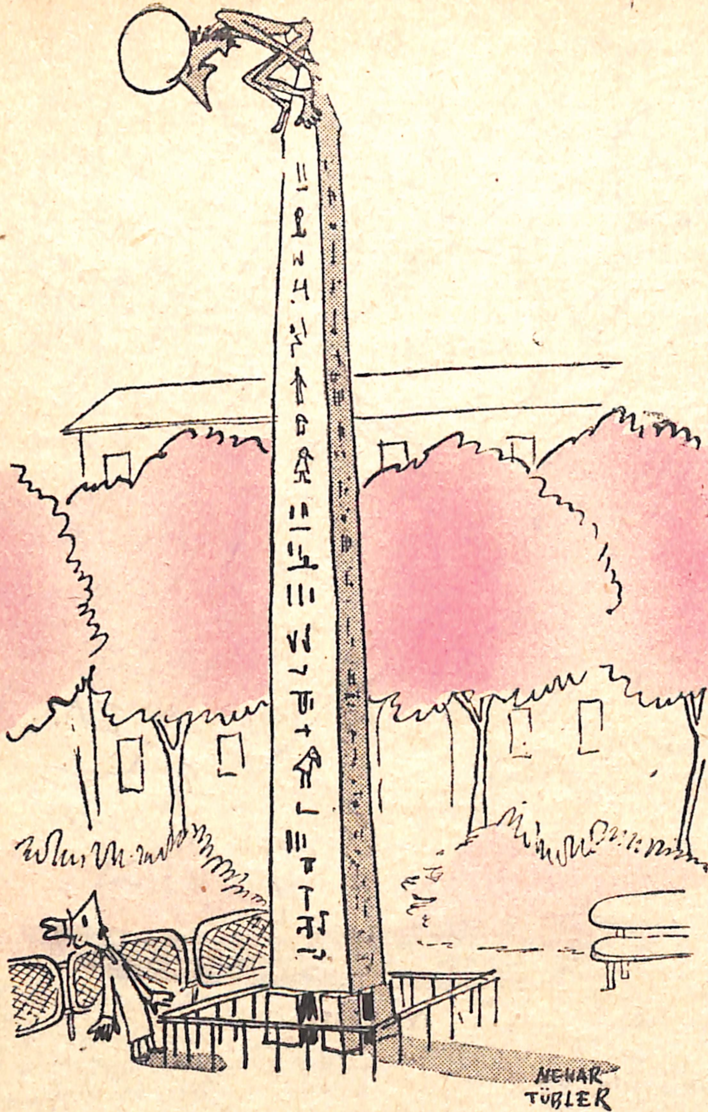
— Canım, sizin, hoşlandığınız hanımlara «maymunum» dediğinizi biliyor da, onun için öyle söylüyor. Hep güzelleri maymun diye tanıtacak değil ya. Biraz da maymunları sevgili sıfatiyle tanıtsın... Ne çıkar?

Bu da oldu. Az sonra Ekrem Reşit, Fikret Adil ve benzeri tenkitçiler Kulis'e doldular. Onların yanında, maymun:

— Haydi öp beni... diye tutturdu. Bu sefer adamın kafası kızdı:

— Sen işi azıtıyorsun artık! dedi. Ne dedinse yaptık. Sayende eşe dosta kepaze olduk. Ama şimdi «Coro, bana içki getirme artık» dersen, hapı yutarsın; yok olur gidersin, ona göre ayağını denk al, maymunluğunu bil, otur oturduğun yerde...

Not: Bu hikâye size garip gelebilir. Ama «Şakacı» piyesini gördünüzse, bu hikâyedeki vak'a kahramanının, o piyesin yazarı Sabahattin Kudret Aksal olduğunu öğrenirsiniz, yadırgamazsınız, tahmin ederim... — **Sabahattin'in aziz dostlarından biri —**

Hintli fakir — Benim için otel aramanıza lüzum yok... Burada yatarım!..

(Nehar Tüblek)

Dönüş

Hacı Kâmil'in oğlu İstanbul kızı almıştı. Konya'nın en ileri gelen demokratları oldukları için, variyetliydiler. Lâkin kızın tekmil şımarıklıklarını sineye çekmek icabetmişti. Bir gün yine karısı:

— Ben senin zulmüne dayanamam, İstanbul'a gidiyorum, anneme yarından tezi yok... der demez Hacı Kâmil'in oğlu cüzdanına el attı. Bir tren bileti çıkardı. Karısına uzattı. Genç kadın, yaşlı gözlerle bilete hayretli hayretli baktı. Sonra, gayet tabiî bir şey soruyormuş gibi:

— Ayol bu yalnız gitme... dedi. Hani bunun dönüşü?

Sosyeteden fısıltılar

Dolmuşta

Dünyanın bazı başka şehirlerinde de görülmeğe başlandığı bilinen dolmuş sistemi, hayli orijinaldir. İnsan bir dolmuşla Tünel'den Şişli'ye gidinciye kadar, boyuna dolup boşalan takside neler duymaz neler. İşte iki şık bayan, Tünel'den itibaren konuşmağa böyle başladılar:

— Artık Necla'yı hiç görmüyorum...

— Tütüncü kapatmış diyorlar.

— Jale'nin vizon kürkünü gördün mü?

— Evet ama, biliyorsun, kalitesi düşük...

— Jale fazla ince eleyip sık dokumaz...

— Şey... Şu devlet düşkünü papağanı gördüğün var mı?..

— Geçen gün berberde rastladım... Rejim mi yapıyor nedir, epeyce sarkmış!

— Aşk yavrum, aşk, rejim filân değil... Genç bir doktora tutulmuş... İpek gömlek, ipek pijamalar paket paket gidiyormuş ama, delikanlının metelik verdiği yok, diyorlar... Dur yavrum dur, Necmi Rıza'nın önünde ineceğiz!

Onlar indikten sonra, arabaya bir kadınla bir erkek bindi Erkek:

— Allah kahretsin o Nedret'i... Her sene böyle modeller getirip seni çileden çıkarıyor...

— Maşallah, dedi genç kadın; geçen sene böyle söylemiyordun ama, Bana Paris modelleri pek yakışıyordu hani?

— Yakışmasına yakışıyor ama, Bedia'nın endamını düşün bir...

— Gördüm geçen akşam Yekta'da... Çok güzel boyanıyor doğrusu...

— Kocası Amerika'ya kaçmış dedilerdi ama, doğru çıkmadı.

— Ne biliyorsun? Hiç ortalarda görünmüyor ki?

— Hakkı söyledi. Hakkı Devrim. Malûm ya, o Tarsus'un kâhyasıdır. Gideni, geleni gayet iyi bilir... Turist delikanlı, zorla değil ya..

— Mademki gitmemiş, nerde saklanıyor acaba?

— Taşlık kahvesinde çingene oynatıyormuş.

— Bırak canım, orası da ayağa düştü artık. Panpan daha iyi...

— Evet ama, saat meselesi. Hem orada, hem ötede bulunabilir insan...

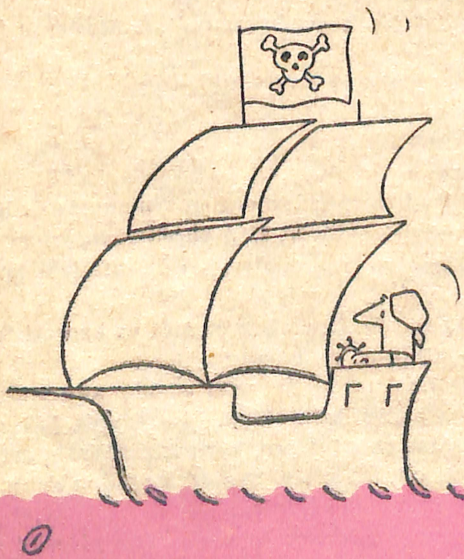
— Yıldız'la İnci de hep oraya taşınıyorlar. Sarı İzzet'i mi kestirdiler dersin gözlerine?

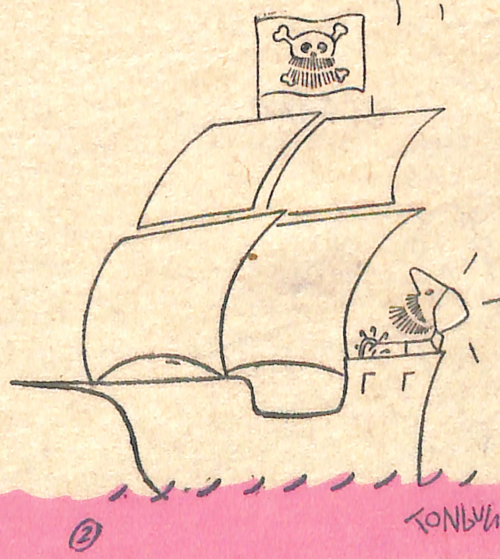
— Bilmem. Ama muhakkak sebebi vardır... Süheylâ dikkatimi çekti önce...

— Ay, nereye geldik biz? Hay Allah, dur şoför, Harbiye'de inecektim...

Şoför durdu. Onlar inerlerken ileride sevimli aktris Altan Hanoğlu'yla kocası Arif'i gördüm. Biraz da onlardan lâf toplıyayım diye, ben de kendimi dolmuştan aşağı attım...

GÖZ - KULAK

YAZISIZ!..

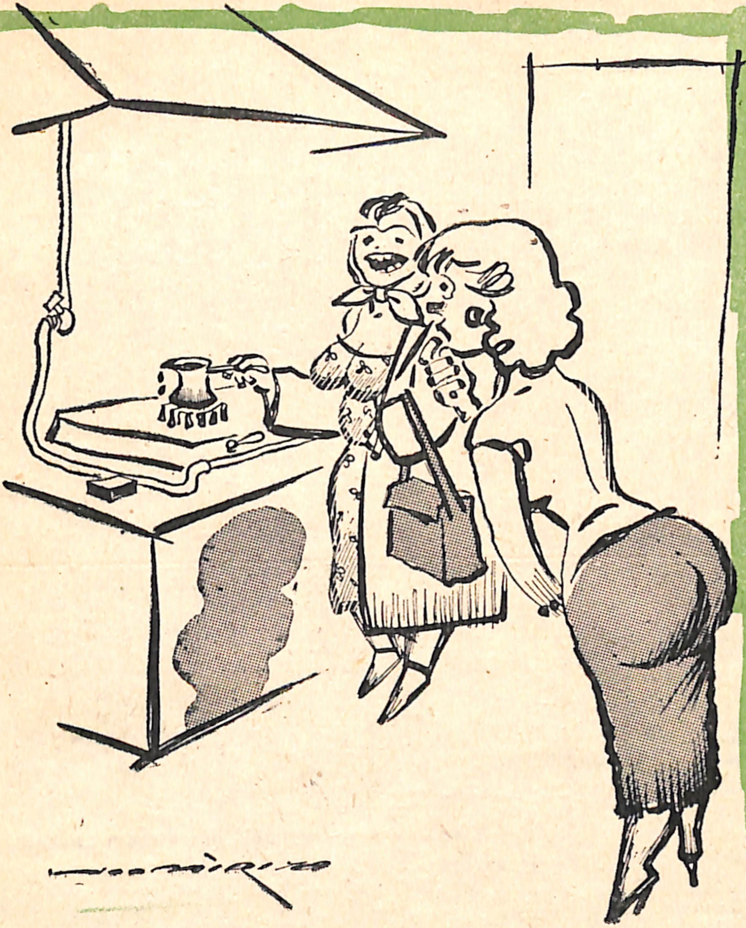
(Tonguç)

BEN DE İSTERİM AMA..

Ankara'da bir lokantaya genç bir kız girdi. İki yaşlı kadının oturdukları masaya komşu bir yere ilişti. Gayet acele tarafından yemeğini yedi. Yemekte şarap da içti. Üstüne bir de sigara tellendirdi. Cadılardan biri artık bu hale dayanamadı:

— Neredeyse gözümüzün önünde herifin birini yoldan çevirip öpecek de... diye arkadaşına rapor etti hiddetle. Genç kız tatlı tatlı gülümsedi:

— Ben de isterim ama teyze, patron öğle tatilini bir saate indirdi...

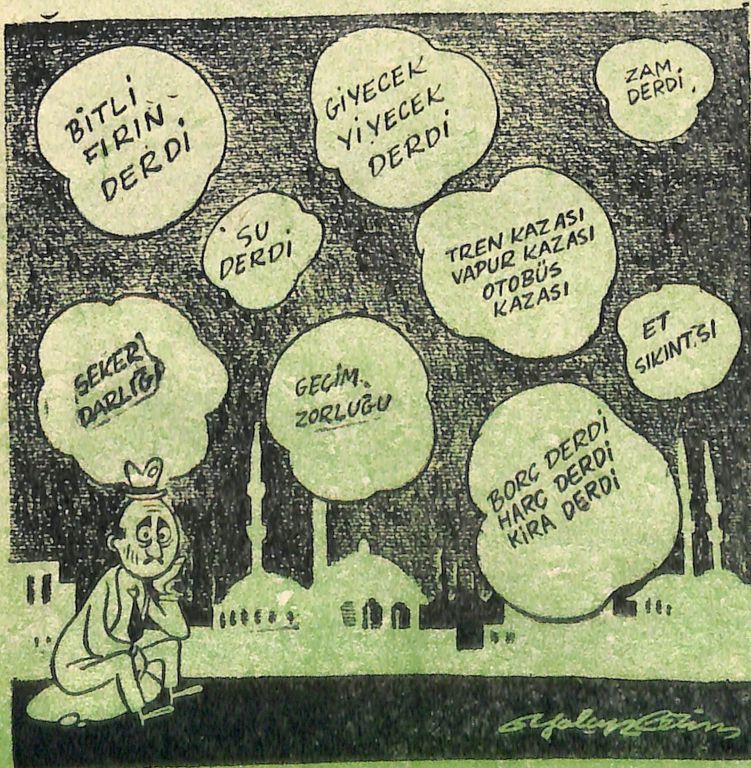
— Kızım neye soyunmadın?
— Daha kalıp kalmıyacağıma karar vermedim de!..

Yardım

Celâl Demiray, bir sekreter bayan arıyordu. Sarışın bir genç kız müracaat etti. Üç lisan biliyordu. Celâl sordu:

— Sakın, öyle her önüne gelene kendini öptüren kızlardan olmıyasınız... dedi. Sekreter namzedi mahçup olmuştu:

— Ne münasebet efendim, diye itiraz etti. Bazı kimselerden hoşlanmam; ne yapsalar aldırış etmem. Bir kısım erkeklerden de hoşlanırım. O zaman yardım ederim tabiî...

«Üzüntüyü bırak.. Yaşamaya bak!»

(Yalçın Çetin)

tazminat

İsteyen: Yasef DALLİ

PİYASANIN tanınmış taklit jilet tüccarlarından Yasef, Ahmet Düz'ün yazıhanesine fırtına gibi girdi:

— Yazik be sana Âmet Bey!... diye bağırdı, yazik!... Buncas sene var arkadaşlik yaptik, iç sana kazik attim mi?

Ahmet Düz:

— N'ooldu be Yasef? dedi, nââptık yâni... Seni, bîle bile kazık ladımsa, nah şu kapudan çıkmak nasip olmasın.

— Dâââ ne yapacaksin? Cûmlem âlem, erkezin ağzinda... Namusum iki paralik yaptin... Senda arkadaş bildik, evimizda aldik. İşimizda ortaklik yaptik. Bizim karida ortaklik yap demedik...

Ahmet Düz:

— Otur da doğru dürüst anlat... Bir kahve iç, aklın başına gelsin! dedi.

— Senda aklin başına yelsin.

— Peki, nââpmışım?

— Beni karisi Zelda ilân er yece yatmişsin... Zavalli Zeldayi yebe birakmişsin...

Ahmet Düz güldü:

— Yahu Yasef, öyle sinirli girdin ki, ben de mâzallah mühim bir şey var zannettim...

— Ay Allâyim, sencas muyim diyil Zelda yebe isa...

— Yalan, iftira, dedikodu... İnanma Yasefçim!... Uydurmuşlar.

— Angi yalan bee!... Zelda'yı sikiştirdim, epsi ağnatti... İnşallâ, inşallâ, sen de aldiğin karirin ayrını yorme...

Ahmet Düz tane tane konuştu:

— Bak Yasef, sen piyasanın itibarlı tüccarısın. Başkası olsa anlamaz. Bir insanın malı bozulursa, ne yapar?

— Er kim bozmuş isam öder.

— Hah, tamam!... Mademki Zelda benden gebe kalmış, tazminat veririm, namusun temizlenir.

Yasef derin bir nefes aldı, kol tuğa oturdu.

— Bak boyle olur. Anlaşalûm!...

Ahmet Düz:

— Yasef, dedi, doğacak çocuklara bakmak masrafından seni kurtarırım. Çocuklar doğunca, ben alırım, Zelda sende kalır.

Yasef kızdı:

— Maşallâ, maşallâ... Bizim kari dokuz ay taşisin karninda... Er ne yemişsa, karnindakilar da yesin... Amma aliş veriş bee!...

— Peki Yasef, haklısın! Hem çocukları ben alacağım, hem de oğlan doğarsa on bin, kız doğarsa beş bin lira sana tazminat vereceğim. Oldu mu?

— Aydi neysa!... Seni atirini kirmayim... Ama soz mu?

— Söz...

— Bir kari için, arkadaşlik bozacak deyiliz ya... Ayda Alasmallâdik...

— Güle, güle Yasef!...

Yasef, gayet memnun, Ahmet Düz'ün yazıhanesinden çıktı. Ne düşündü, taşındıysa, beş dakika geçmeden geri döndü:

— Bana bak, dedi, ya Zelda'nın yebe kalmasi dedikodi isa, ya boylem bi şey yok isa, ya Zelda beni yebeyim diye aldatmişsa, o zaman verdiyin sozdan donmece yok... Zelda yeniden yebe kalacak mi? Sana yuvenebilir miyiiiim?

Ben Yapmadım

Tarih dersinde öğretmen, Anadoluhisarını, Rumelihisarını anlatıyordu. Arka sıra da Ateş'in dersi dinlemediği, dalga geçtiği, öğretmenin gözünden kaçmamıştı.. Üstelik yanındaki arkadaşıyla da gevezeliğe başlayınca tarih öğretmeni fena halde kızdı:

— Ayağa kalk Ateş! dedi. Çabuk söyle, bu surları, hisarları, kim yaptı?

Birdenbire şaşıran Ateş:

— Vallâ öğretmenim, ben yapmadım! dedi.

Bütün sınıf kahkaha ile gülünce tarih öğretmeni büs bütün sinirlendi. Ateşi kolundan tutup, müdürün yanına çıkardı. Müdüre şikâyete başladı:

— Fatih Sultan Mehmed'in Anadolu Hisarını nasıl yaptırdığını anlatıyordum: Ateş, hem dersi dinlemiyor, hem de arkadaşıyla konuşuyordu. Ayağa kaldırdım. Surları kim yaptı? diye sordum. Ne dese beğenirsiniz?

Müdür dalgın dalgın pencereden dışarı bakıyordu. Tarih öğretmeni sorusunu tekrarladı:

— Ne dese beğenirsiniz?

Müdür pencereden başını çevirdi:

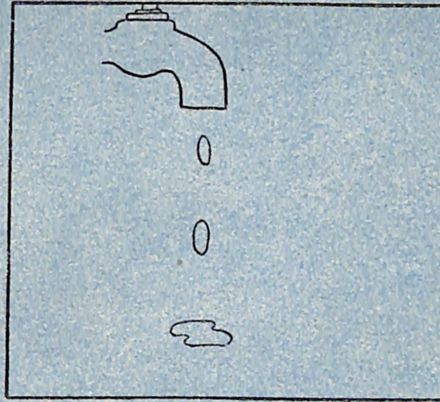
— Ne dedi?

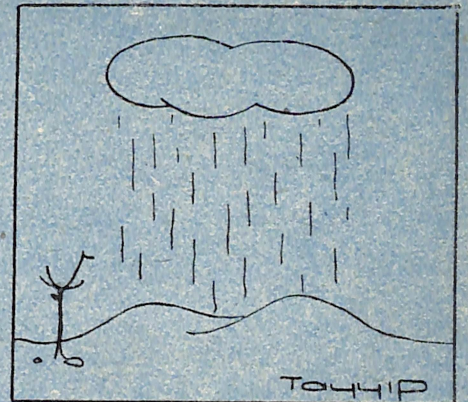
— Vallâ billâ ben yapmadım, dedi. Müdür:

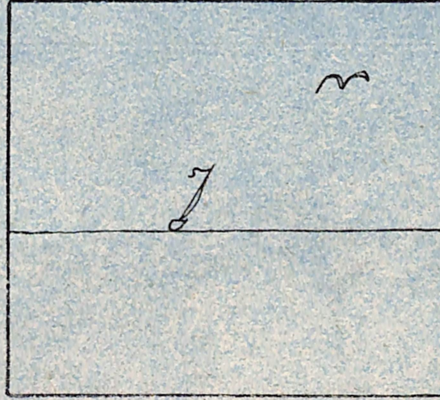
— Bunlar hep böyledir bilirim, dedi. Hem yaparlar, yaparlar, hem de sonra biz yapmadık, derler.

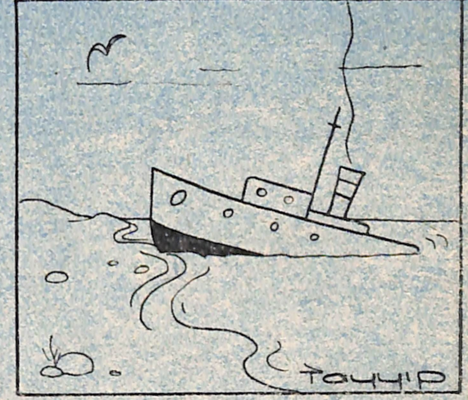

— Evlendikten sonra alacağını vadettiği araba, meğer buymuş!... (Artun)

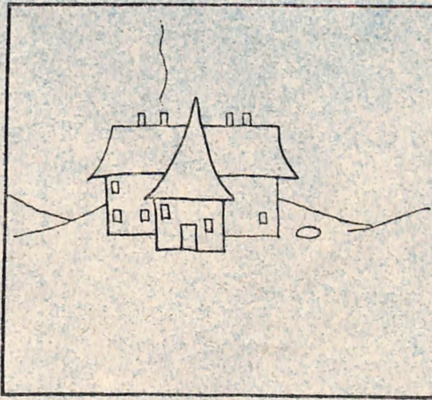

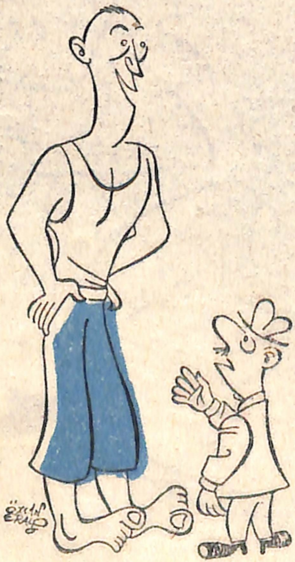

YAZISIZ!.. (Erol Denli)

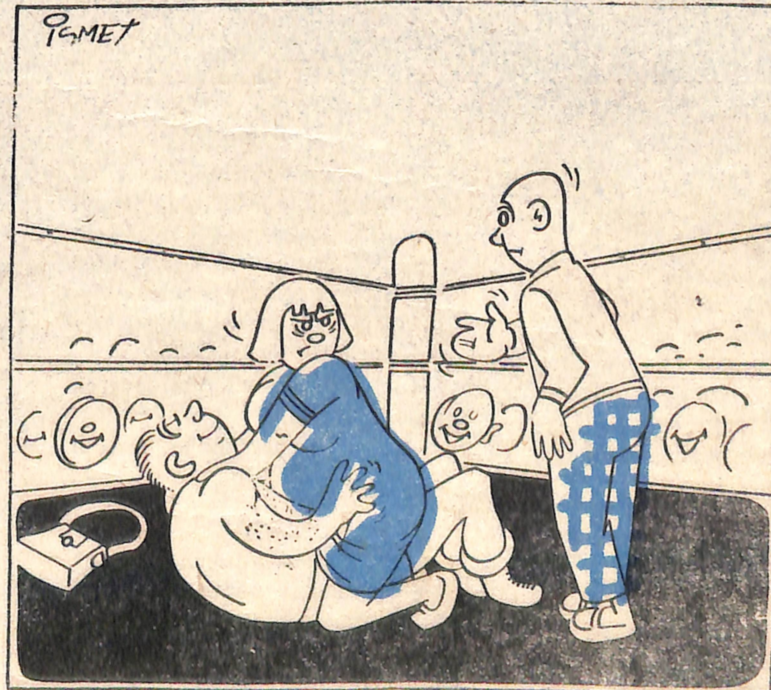

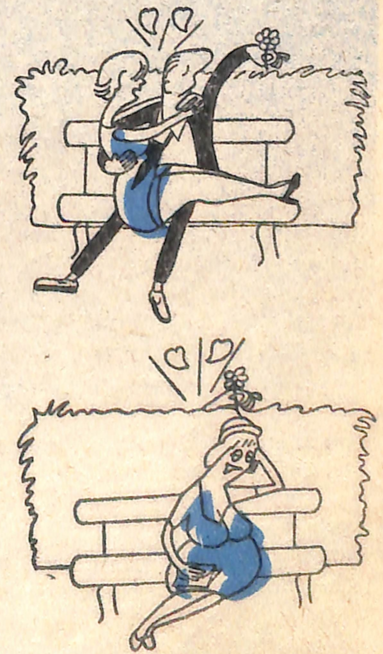
(Tayyip)

— Ben senin kadarken bir iş sahibiydim!.. (Özcan Eralp)

Hakem — Rica ederim bayan, kocanızla kavganızı evde yapın!.. (İsmet)

YAZISIZ!.. (K. Mengi)

— Hastalığınız asabî... Size tavsiye edeceğim bir tek ilâç var: Evleniniz!..
— Günde kaç defa doktor?..

Gel Dene

Avukat Rasim Cenani'nin oğlu, minidir. Bir gün anasiyle babası başb ne olacak acaba?» diye düşünmeğe ba
— Ben bir deneme yapacağım, de bir kitap, bir elma, bir de altın lira içeri salarım, bakalım hangisini alaca
— Birini seçerse ne olacak?
— Ne olacağı var mı? Parayı seçer cak demektir. Kitabı alırsa tahsiline bakkal, manav gibi bir şey olur...
Dediğini yaptı. Çocuğu odaya bıra ri girdikleri zaman yumurcak parayı kitabı da seyrediyordu.
— Bu ne demek ?diye soran karıs rek cevap yetiştirdi:
— Mükemmel bir siyaset adamı

Sayıklama

Necip FAZIL gibi

Ekmek derdi, borç derdi, beynimi zorlamakta,
Karım ayak ucuma büzülmüş horlamakta,
Horul horul!...
Horul horul!...
Vallâhi âciz kaldım ben hâlimi beyândan,
Radyoda konferans var, çocuk ağlar bir yandan,
Zırıl zırıl!...
Zırıl zırıl!...
Bu zamanda hayrı yok üç beş kuruş maaşın,
Çıkar yol bulamazsın, arama, döner başın,
Fırıl fırıl!...
Fırıl fırıl!...
Kuru fasulye yiyip şükret karnın doyunca,
Onu da zor bulursun, çalış ömrün boyunca,
Harıl harıl!...
Harıl harıl!...
Bilmem ki bu gidişle ne olacak hâlimiz?
Bereket uyutuyor nutuk çekip Vâlimiz,
Mırıl mırıl!...
Mırıl mırıl!...

FALAN . FİLÂN

DEDİM Mİ?

Dişçi Hikmet Karabey, hastalarından bir eski arkadaşını tedavi ediyordu. Hastası:
— Sen nasıl oldu da doktor çıktın, hâlâ şaşarım birader... dedi. Bilirsin ya, lisedeyken atla eşeği birbirinden ayıramazdın...
Hikmet, hıçkırır gibi gülerek protesto etti:
— Amma yaptın yahu... Sana at dediğim oldu mu hiç?

MERAK

Hükûmet doktorluğundan emekliye ayrıldıktan sonra mahalleye muhtar olmuştu. Bir gün çok genç ve çok güzel, üstelik de «üç buutlu» bir kadın, yazıhaneye girdi:
— Hüsnühal kâğıdı istiyorum.. dedi. Muhtar:
— Hayhay efendim, diye işaret etti, buyurun, soyunun...

— Ben iffetin, faziletin âşkıyım
— Haydi haydi, sen o sürtükle

...yelim

...son derece istidatlı bir mini
...aşa verip: «Bu çocuk ileride
...şladılar. Rasim:
...di. Bir odaya, masanın üstüne
...koyarım, oğlanı da tek başına
...k...

...rse maliyeci, yahut tüccar ola-
... devam edecek, elmayı yerse

...ktı. Biraz sonra karı koca içe-
...cebine atmış, elmayı dişliyor,

...ına Rasim Cenani gülümsiye-

...olacak demek!..

— Enaiye bak, resim yapıyor!.. .   (Şadi Dinççağ)

İÇERDE

Bedii Faik, Hüseyin Cahit Yalçın'dan sonra Üsküdar tevkifhanesine getirilmişti. Aradan bir kaç gün geçti. Gelen giden yoktu. Gardıyan Bedii Faike sordu:

— Hiç arayan olmuyor seni. Yok mu eşin, dostun, kimsen?

Genç muharrir tatlı tatlı gülümsedi:

— Olmaz olur mu? dedi. Var, ama, hepsi içerde...

TERBİYE DERSİ

Fatoş, babasına sordu:

Baba, evlenmemiş adama ne derler?

— Bekâr...

— Ya uzun zamandanberi evli olana?

Babası birdenbire kaşlarını çattı:

— Sus bakayım terbiyesiz! diye çıkıştı kıza. Nerden öğreniyorsun öyle pis lâfları.

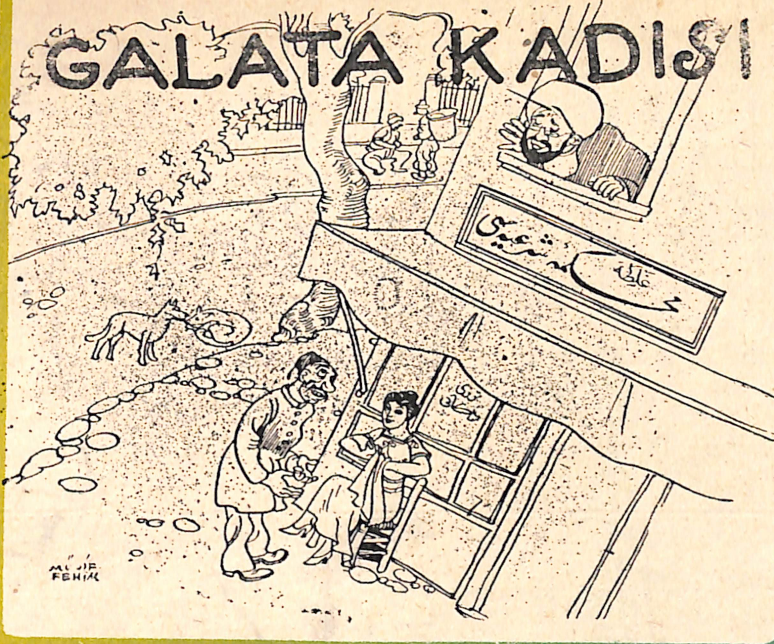
Gelir Hatırıma

Ne zaman gözleri mestâne gelir hatırıma
Özü düşman, sözü dostâne gelir hatırıma.
Nerde hürriyete dâir iki lâf etse biri,
Kaç zamandır yenilen nâne gelir hatırıma.
Duyarak radyoda her gün Klâsik Türk Müziği,
Yine efkâr ile meyhane gelir hatırıma.
Biz bu İstanbulu baştan başa yaptık yeniden,
O zaman koskoca virâne gelir hatırıma.
Durmadan yükseliyor derse biri, bizde hayat,
Neye bilmem ki, fakirhane gelir hatırıma.
Biri bahsetse ki, merdlik diye, merdâne pozu,
Ya silindir, ya da merdâne gelir hatırıma.
Yürüyor işlerimiz hızlı, çabuk, dersen eğer,
Buna örnek diye postâne gelir hatırıma.
İlm-i irfânı uyuşturdu siyasetle bakın,
Böyle, Vâli gibi, bir tane gelir hatırıma.
Ne vaitlerle avunduk, o devirden geriye,
Bir masal, eski bir efsâne gelir hatırıma.
Yolunur kaz gibi, aptalca bir âşık aranır,
Kendi ismim geliyor, yâ ne gelir hatırıma.
Bana mahzûn bir adam aynada baktıkça garip,
Yine kendim gibi dîvâne gelir hatırıma.

FALAN - FISTIK

...beni kıskandıramazsın!

Eski Türk Mizahından:

GALATA kadısı Rizaettin efendi hazretleri, o gün mahkemeyi erken tatil etmişti.

Köşe minderinde, kallavi fincandan köpüklü Yemen kahvesini içer ve uzun yasemin çubuğu ile cigarasını çekerken, biraz evvel verdiği talâk kararını düşünüyordu:

O ne hoşor kadındı yarabbi... Yaşmak aralığından görünen püskürme benli gerdanı, ferace yırtmacından beliren tombul bacakları, kadı efendi hazretlerinin gözü önünden gitmek bilmiyordu.

— Hatun, erinden şikâyetin nedir ki?..

Sualine, mahcup bir fingirtiyle ayağından çedik pabucunu çıkarıp nasıl da ters çevirivermişti!

Rizaettin efendi, bekârlık hayatının verdiği mahrum bir ihtiras içinde oturduğu mindere bağdaş kurdu.

Bu aralık fincanı almağa giren Muhzırla beraber, aralık kapıdan kadının kulağına tatlı, gevrek bir ses, rumca bir şarkı da gelmişti...

Rızaettin efendi, baygın bir gerinme arasında göz kırptı:

— Kimdir bu bahar bülbülü molla?..

— Aşağıdaki terzi kız efendimiz...

— Hay fettane hay... Bunca zamandır komşumuz olacak, yüzümüze bir nigâhı iltifat atmaz... Bir yırtığımız, söküğümüz var mıdır sual eylemez... Yüzüne bakıp bakıp iç çektiğimizi görende, sadece fıkır fıkır fıkırdayıp kahkahalar atar...

— Evet efendimiz, çok bilmiş bir yosmaya benzer... Fındıkçı ma kulesinden olsa gerek!

— Ne dersin molla, acep davet eylesek rağbet kılar mı?

— Neden kılmasın velinimetim... Yeter ki, gözü çil çil altınlarla kamaşsın!

— Aferin bre molla... Sen kâr âşina bir kişiye benziyorsun. Hay di göreyim seni, şu müşkülü bir halleyle...

Rızaettin efendi koynundan keseyi çıkarıp içinden beş lira aldı:

— İşte sana horoz gözü gibi kıpkırmızı beş altın... Şu haspanın gönlünü iğfale, kendisini de nezdimize ikbale razı eyle...

Ve paraları avucuna koyarken Muhzırın omuzunu okşadı:

— Hizmetin mükâfatsız kalmaz Rabbena hakkı için, maaşının tez yidi zımnında nezdi meşihatpenahide teşebbüsatta bulunurum.

— Allah ömürler versin velinimetim!

Galata mahkemei şer'iyesinin yanındaki ilmiye terzisi Kostakinin kızı Eftalya, kakikaten şirin bir rum kızıdır. Akşamları ortalık tenhalaşınca iskemleyi kapı önüne atar, peltek bir şive ile türküler mırıldanarak dikiş dikerdi.

Rivayetlere bakılırsa, pek uslu bir kız değildi. Hattâ geçen yıl ayrıldığı nişanlısından üç aylık çocuk düşürdüğünü bile söyliyenler vardı.

Muhzır, bu dedikoduların verdiği cesaretle terzi kızının yanına yaklaştı:

— Galimera madama..

— Kalimerasas efendimo..

— Mânasını anlamıyorum amma, ne lâtif şarkılar söylüyorsunuz...

— Siz rumca bilmez...

— Bilmem... Bilmem amma, yine hoşuma gidiyor... Hele bizim kadı efendi hazretleri âdeta kendilerinden geçiyorlar!

— Kadi begendi benim ses?.. Pah!. İnanmaz!..

— Vallahilâzim beyendi. Hattâ öylesine beyendi kim, sizi kendi odasına davet bile eyledi..

— Ne.. Odasinda... Ben.. Yok bre... Ne isim var...

Muhzır, kurnaz kurnaz göz süzdü:

— Bizim efendinin kesesi dolu, gönlü açıktır... Ondan, zarar değil, fayda görürsün. Bak, sana benim vasıtamla, hediye olarak iki sarı altın yolladı...

Kız, yan gözle altınlara bakarak omuz silkti:

— Haydi bre, istemem!..

— Üç altın yolladı...

Kız, tatlı bir kırıtma ile yine reddetti:

— Yok bre, istemem!..

— Sana doğrusunu diyeyim mi madama?. Beş altın yolladı.

Rum kızı, Muhzırın avucunda sıcak parıltılarla şıngırdıyan çil liraları görünce gevşemişti.

Bir lâhza, gözleri uzaklara daldı, kaşları endişe ile büküldü, düşündü, düşündü...

Bu esnada kadı efendi hazretleri, pencereden yarı beline kadar sarkmış, ipini koparmış aygır gibi nefes nefese soluyarak kızın ağzından çıkacak cevabı bekliyordu.

Muhzır, avucundaki liraları şıngırdatarak tekrar sordu:

— Ey.. Söyle bakalım madama?..

— Ne söyleyim kale... Bilmem ki... Nasil olacak: Ben gâvur, o müslüman...

Kızın bu suali karşısında Muhzır duraklamıştı.

Kadı, onun cevap bulamadığını görünce telâş ile pencereden seslendi:

— Kadı da gâvur de.. Kadı da gâvur de!..

ÇİMDİK

Gazetelerden: Galatasaraylılarla Fenerliler döğüştüler...

Hamallar, yolculardan, seyyahlardan istedikleri kadar para alamıyacaklar!..

— Bu ne yahu, hamal kavgası mı?..
— Hayır, (Galatasaray - Fenerbahçe) maçı galiba!..

— Bu ne yahu... Futbol maçı mı?
— Hayır, hamallar bir yolcunun bavulunu alıyorlar galiba!..

KORKUNÇ SİLÂH

— Neden şarkı söylüyorsun?
— Vakti öldürmek için!
— Fakat cidden korkunç bir silâh kullanıyorsunuz!

Tercüme

Hikâyeler, Romanlar

BİR roman yazdım. İki ay geceli gündüzlü bu romana çalıştım. Dünyada herkes birbirini kandırır; yazar kısmı da kendi kendini kandırır.

Başkalarına söylemeğe utansam bile, roman çok güzel oldu. Gazetelerden birine götürdüm.

— Biz telif roman neşretmiyoruz, dediler.

— Bir kere okuyun!...

— Ne lüzumu var, halk telif roman sevmiyor.

Bir kitapçıya götürdüm. Daha:

— Bir romanım var, der demez,

— Biz yalnız tercüme romanlar basıyoruz, dedi.

Başka birine götürdüm. O da:

— Tercüme varsa getirin, telif roman satılmıyor, dedi.

Nereye gittimse, hepsi birbirinin ağzına tükürmüş İki ay, ha babam ha, çalışıp, büyük ümitlerle yazdığım roman, kimse görmeden cami kapısına bırakılacak günah çocuğu gibi elimde kaldı. O zaman aklıma geldi. Bizim arkadaşlar, kimi Fransızcadan, kimi Almancadan, kimi İngilizceden, İtalyancadan hikâyeler aparıp, Jonson'u Ahmet, Martha'yı, Fatma yapıyorlar, sonra kendileri yazmış gibi hikâyenin altına imzalarını çakıp, mecmualara veriyorlar. Ben neye sanki tersini yapmayayım?

Oturdum, romanda ne kadar Türk adı varsa, değiştirdim, Amerikan ismi koydum. Elime bir yerden de Nevyork'un plânını geçirdim. Yer isimleri de Amerikanca oldu. Şimdi sıra geldi, romanın yazarına. Marck Obrien diye bir de ortaya Amerikan yazarı çıkardım.

— Yalnız tercüme roman neşrediyoruz! diye, beni ters yüz eden gazeteye romanı götürdüm:

Riviera Revüsü: Takım-Taklavat! (Güvemli)

— Size Marck Obrien'den tercüme ettiğim bir roman getirdim, dedim.

— Çok güzel... Kim bu Marck Obrien?

— Aaa!... Bilmiyor musun? Meşhur Marck Obrien yahu!... Kitapları bütün dünya dillerine çevrildi.

Romanı okumağa filân, lüzum görmediler, trink paraları sayıp aldılar. Yalnız bana:

— Muharrir ve eser hakkında bir şeyler yaz! dediler.

Sarıldım kaleme:

Marck Obrien'in son şâheseri «Struggle for Wife»

Amerikayı yerinden oynatan bu eser bir ayda kırk milyon sattı. Bütün dünya dillerine çevrilen bu kıymetli roman, nihayet «Devenin başı» adı ile dilimize de tercüme edilmiştir.

Marck Obrien kimdir?

Marck Obrien Efendi'ye bir de hâl tercümesi şişirdim, sormayın. On sekiz çocuklu ailenin en küçük çocuğu. Babası Filâdelfiyada bir çiftçi. Oğlunu papaz yapmak istiyor. Küçük Marck, daha on dört yaşında, ilâhiyat profesörünün kaba etine iğne batırıp, mektepten koğulmak zekâsını gösteriyor. Tıpkı bir çok meşhur Amerikan yazarlarının hayatı gibi... Balıkçılık yapıyor, kaçakçılık yapıyor, bir zaman altın arayıcılığı yapıyor... Hep bildiğiniz hikâye... Derken kırk yaşında ilk hikâyesini «Let us kiss» dergisine gönderiyor. Dili, üslûbu o kadar bozuk, mânasız, saçma ki...

Anlayacağınız uzun bir hâl tercümesi. Bizim roman bir tutunsun. Kitapçılar,

— Aman şu Marck Obrien'den bir tercüme de bize yap!...

Diye peşime düştüler. Marck Obrien'den tam on sekiz roman çevirdim. Daha da ömrüm oldukça çevireceğim. İş bununla kalmadı. Hani meşhur polis hafiyesi Jack Lammer var ya... Kitabı herkesin elinde dolaşıyor. Ondan da altı kitap çevirdim. Son günlerde işi ilerlettim. Hintçeden, Çinceden bile çeviriyorum.

Sevgili okuyucular!... Bizim gazetelerde, mecmualarda okuduğunuz türkçe hikâyeler, fıkralar, romanlar var ya, yüzde doksan dokuzu, inanın ki, yabancı dilden aparılmıştır. Tercüme diye okuduklarınız da, yer ve insan isimleri yabancılaştırılmış yerli eserlerdir.

Bu gidişle bir zaman gelecek, Amerikan edebiyat tarihi yazacak olanlar, Türkçe romanları okumağa mecbur olacaklar. Benim de artık son ümidim, Marck Obrien adıyla, Amerikan Edebiyatında yer almak...

B.N.

Bekârlık Sultanlıktır

ANLATAN
SALİH TEKCAN

ÇİZEN :
YALÇIN ÇETİN

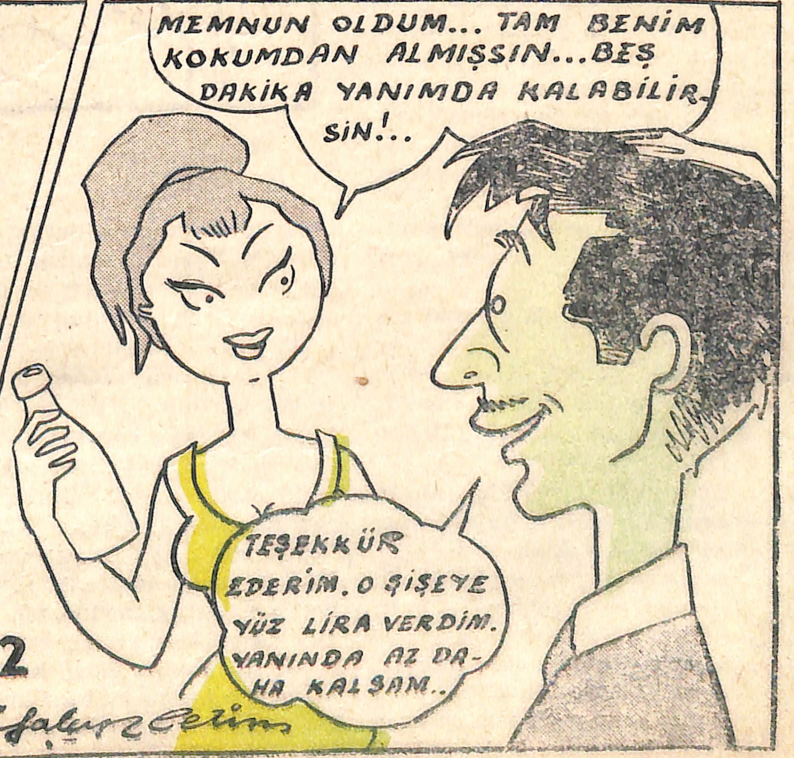

SALİH TEKCAN, ÇALIŞTIĞI DAİREDE, İKİ DAR AKILLI SAMİMİ KEFİL BULABILMİŞTİ.

(Devam edecek)

FRANSIZ MİZAHINDAN:

Üstün Başarı

DUPONT'un yemek - yatak - misafir - çalışma salonu. Ev sahibi müthiş bir edebiyat ilhamına yakalanmış, buhran geçiriyor. Bu da, parmaklarının, içindekileri ürkütmekten çekinmeden habire saçlarının arasında dolaşmasından belli. Birdenbire şiddetle zil çalınır. Eseri birlikte yazacakları Durand içeri girer. Hararetle ve en küçük bir iğrenme hissine kapılmadan arkadaşının elini sıkar.

Durand — Aman birader, ne muvaffakiyet, ne muvaffakiyet!..

Dupont — Yazacağımız faciadan bahsettin mi? «Koltuktaki kelleler» den?

Durand — Tabiî... Senin şu, eseri yazmadan önce umumî efkârı yoklama fikrin yok mu? Bir hârikaydı vallâhi... Hiç olmazsa akıntıya kürek çekmemiş oluruz böylelikle...

Dupont — Hem sonra, piyesimiz oynanınca seyirci, asıl halk tabakası, konuyu daha önce beğendiğinden, bizim tarafımızı tutar... Tenkitçiler ne haltetseler na file o zaman. Halkın gözyaşlarını durduramazlar; hıçkırıklarını boğamaz, kalplerin bizimkilerle ayni tempoda çarpmasına engel olamazlar...

Durand — Haklısın. Elimde mi sal de var. «Koltuktaki kelleler» den evvelki gün, ilk önce karıma bahsettim, yemekte. Tabii bizim fikrimiz, yazacağımız eser diye söylemedim.

Dupont — İyi etmişsin. Söyleseydin aptallık ediyorsunuz derdi...

Durand — Olmuş bir kak'a gibi anlattım. Ajan birader, tam küçük Adrienne'in kaçırılışına sıra gelmişti ki, biliyorsun, hani kelle uçuranların damdan kaçırdıkları üç aylık çocuk takipçiler yaklaşınca bir şömine bacasından içeri bırakıveriyorlar...

Dupont — Takipten vazgeçilince de yeniden gelip alıyorlar... Hattâ evden çıkarlarken, haydut, kucağında çocukla yavrucağın annesinin önünden geçiyor...

Durand — Anne yaklaşıyor, kuruma bulanmış çocuğuna bakıyor ve: «Yok, bu benim yavrum değil. Bu âdeta bir zenci yavrusu» diye çığlığı basıyor... İşte tam bu noktada karım da feryadı kopardı. Öyle cânü yürekten ağlayıp haykırıyordu ki, gürültüsüne kaynanam yetişti. Kızını dövdüm zannedip üstüme çullandı...

Dupont — Verdiğin havadise pek memnun oldum doğrusu... ,

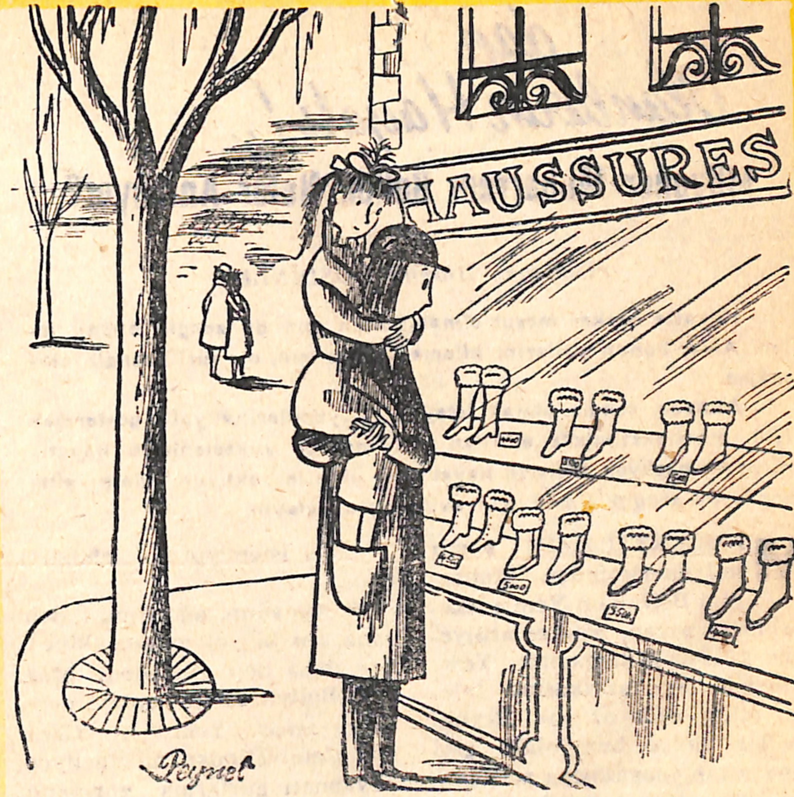
Durand — Asıl mühim sahneye geldiğim zaman ise...

Dupont — Yalvarırım, anlatma. O sahneyi ben icat ettim, lâkin ne zaman herifi karyolanın demirine bağladıkları aklıma gelse, dehşetten tüylerim diken diken oluyor, sırtım buz kesiliyor. Yapma Allahını seversen...

Durand — İşte o sahneden karım iskemlesinde, kaynanam koltuğunda hizmetçi de kajı dibinde şırakkadak düşüp bayıldılar...

Dupont — Fevkalâde...

Durand — İş okadarla bitmiyor ki... Ayıldıkları zaman işi kapıcıya, konu komşuya anlattılar. Mahallede panik hâsıl oldu sanki.

— Sana şu kürklü botlardan alayım mı?..
— İstemem... Benimkiler iyi ısıtıyor!..

— Fransız —

Muvaffakiyet okadar büyük... Sonra berbere gittim. Herife üç gündür piyesi anlatıyorum. Korkudan eridi, bitti, iğne ipliğe döndü. Nerdeyse dükkânı kapatacak. Müşteriler dersen daha beter. Hepsi duyduklarını bire bin katarak sağda solda anlatıyorlar.

Dupont — Yahu, şahısları yaratırken sakın fazla mübalâğa etmiş olmıyalım?

Durand — Boş ver. Halkı ilgilendirmek için ne lâzımsa yapmalı.

Dupont — Acaba piyesi yazıp oynattırdığımız zaman ne olacak?

Durand — Hiç değilse beş yüz temsil verilir.

Dupont — Desene milyoner olduk gittik...

(Bu sırada sokaktan geçen gazetecinin sesi duyulur: «Yazıyor, haydi kelle uçuranları yazıyor, koltuktaki kelleler meselesini ya zıyor!..» İki arkadaş hemen bir gazete alarak icadettikleri hikâyenin ne kılığa girdiğini araştırırlar.)

Durand — Hale bak... Gazetelere bile geçtik şimdiden...

Lupont — (Telâşla makaleyi okumağa çalışır) Yahu bunlar piyesten değil, olmuş bir hâdiseden bahsediyorlar. Baksana polis ikinci şube bile işe el koymuş.

Durand — Yaşasın. İşe bak sen. Kelle uçuranların bizim eserimiz olduğu öğrenilince hasıl olacak tesiri bir düşün. Meşhur olduk gitti yahu...

Dupont — Bunu nasıl duyuracağız herkese?

Durand — Gayet kolay. Gazeteye bir mektup döşeniriz: Sayın yazı işleri müdürü! Size kelle uçuranların gerçek şahıslarmış gibi bildirilmesi yanlıştır. Bunlar, on bır perde otuz sekiz tabloluk çok dokunaklı bir dramın kahramanlarıdır. Henüz üzerinde çalıştığımız bu eser hakkında daha fazla durmak istemiyoruz şimdilik. Gördün mü? Oldu bitti işte!

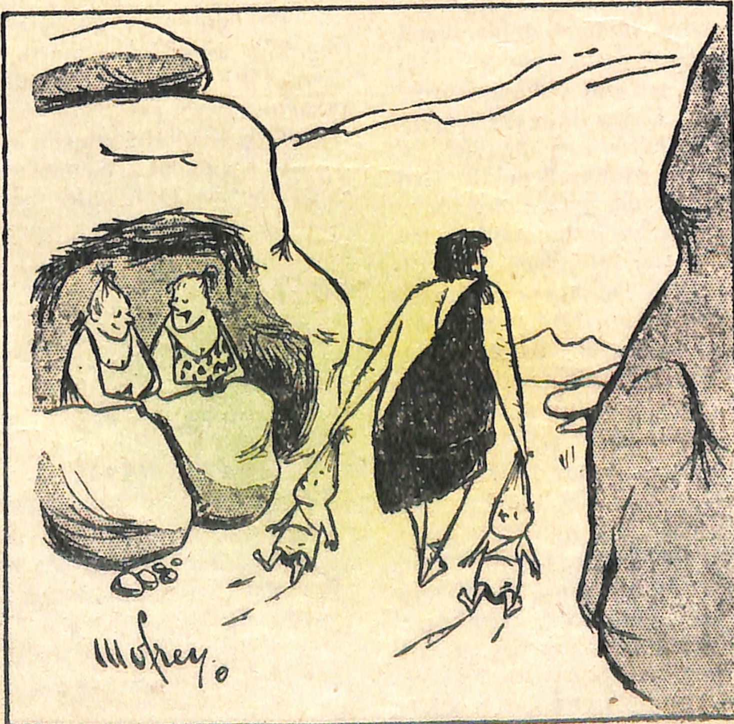
Dupont — Acaba?

Durand — Elbette. Ve ertesi günden itibaren de tiyatro müdürleri ayaklarımıza kapanacaklar.

Dupont — Mı dersin? Hele şunu da oku bir: «Sanat âleminde - Kelle uçuranlar diye esrarlı bir meselenin ortaya çıkması sanat muhitlerinde de derin akisler uyandırmıştır. Bütün Parisi şiddetle ilgilendiren bu mevzua tiyatro yazarlarının kayıtsız kalacakları zaten tahmin edilemezdi. Sahne eserleri yazmağa hevesli olanları nâfile yere yorulmaktan alıkoymak için şimdiden haber verelim ki, bu konuda hazırlıyacakları eserlerin oynanması hemen hemen imkânsızdır. Çünkü zamanımız tiyatro üstadları, pek haklı olarak, bu günün meselesini ele almış bulunuyorlar. Şu andan itibaren meşhur sahne yazarı Victorien Sardou'nun bu isimle bir dram, Pierre Decourcelle'in bir trajedi, Antony Mars'ın bir operet, M. E. Lepelletier'nin de bir roman hazırladıkları haber veriliyor.»

Durand — Desene, başardık ama, biraz üstün başarı oldu bu!

— T. Bernard —

— Çok iyi aile babasıdır, çocuklarını her gün gezdirir!..

— Fransız —

SIFIR'dan MİLYONER Olanların Hayatı!..

Milyoner Muharrem Bolluk Neler Anlatıyor?

Dinleyen: Hüseyin KÖSDİNLER

Hayatta herkes mesut olmak,bunun için de zengin olmak ister. Ama, bunun yollarını bilemediğimiz için, bir türlü zengin olamayız.

Akbaba, zengin olmak isteyen okuyucularına yol göstermek için, memleketimizde sıfırdan milyonerliğe yükselenlerin hayatını neşre başlıyor. Onların hayatlarını ibretle okuyun, ders alın, sonra da zengin olmak için avucunuzu yalayın.

MEMLEKETİMİZİN sayılı milyonerlerinden Muharrem Bolluk'un Yemiş iskelesindeki sovan, patates ardiyesine gittim. Bulamadım. Yedikuledeki deri fabrikasına telefon ettim, orda da yok. Beyoğlundaki radyo, buz dolabı gibi eşya satan mağazasına sordum.

— Bu saatte yazıhanesinde bulunur, dediler.

Bankalar caddesindeki, kendi malı Bolluk Han'ın üçüncü katındaki yazıhanesinde, sayın Muharrem Bolluk'u buldum. Kapısını çalıp içeri girdim. Tahmin edemiyeceğiniz kadar nâzik adam. İlk sözü:

— Ne istiyon?

Oldu.

— Efendim, ben...

Lâfımı yarıda kesti:

— İş miş yoh, zabahdan ahşamacah sizilen mi uğraşıyıh be!... Bura, iş bulma borosu mu, yohsam dârilezze mi?

— İş istemiyorum efendim, ben...

— Ağnadım, ağnadım... Bahsana sen bi yol garşındakine .. Sen daha ilep dimeden, Mâârem Bolluh senin ileplebi diyeceğini ağnar. Yohsulları Goruma Cemiyetinden mi geliyon, heyvanatı gurtarma gurumundan mı geliyon? Yohsam cıbıl öniversiteliler için balo bileti mi veriyon? Nirde mahbuzların?

— Efendim ben...

— Sus len, ne diyeceğsen ecele di... Milyiner Mâârem'in sennen çan çan etmeğe vahti yoh... Hemi, seni buraya kim goyverdi len?

Zile bastı. Gelen adama:

— Ben size böğün okkupeyim, engaceyim dimedim mi? Bu herifi kim saldı içeri?

Adam:

— Bey, gazetecidir, dedi.

— Biz her zabah gazatamızı alıyoh...

Adam:

— Yani efendim, gazete muharriri... diye izah etti.

— Ağnadıh, ni demiye gart vizitasız sohuyon herifi... Ya ben dahdilomnan meşferet idiyosam, ya kâtibeyi hösöösiyemnen halvet olmuşsam...

Sonra bana döndü:

— Beyefendi, siz bu eşşeklere gulahasman...

Adam dışarı çıktı. Muharrem Bey:

— Demikrattan mısın, yohsam Halkçı mı? Ona göre lâf idiym...

— Hiç biri.

— Eferüüüm... Ben de eyle, heç biri... Ne istiyon? Abone mi yazacağn? Biz ilân ney virmiyoh...

— Nasıl milyoner oldunuz, diye konuşmağa geldim. Kıymetli sözlerinizi gazeteye yazacağım.

İlk defa sinema locasına giden bir genç kız gibi mahçup oldu:

— İstağfırıllâh... Bizi de adam sırasına gattığınızdan ötürü teşekkir iderim.

— Tevazu gösteriyorsunuz...

— Vallaha değel... Biz gaç paralık adamız canım... Hepisini toplasan, otuz, gırk milyon ya çıhar, ya çıhmaz... Bizimkisi de yaşamah mı, sürünüyoh işte...

— Bu serveti nasıl yaptınız? Hayatınızı anlatır mısınız?

— Güççüğükene, on üç, on dört varıdım, İstanbul dinen bu melmekâta ayah attım. Cebimde beş guruşum yoğudu. Sizin gibi bi efendinin yanına hizmetker durdum. Şunu yaz gazetene, bütün gençler ohusun. Her bi şiyden evveli nâmıs gelir. O efendinin yanında iki ayda, o zamanın parasıynan beş yüz gayme yaptım.

— Nasıl yaptınız?

— Nâmısımnan... Ondan kelli, bahdım, o efendi dalgamı çahtı ,o beni dehlemeden , nâmısım iki paralıh olmadan ordan gaçtım. Başha bi gapıya gapılandım. Efendime deyyim, orası daha yumuşah geldi. Gırh günün içinde, gene nâmısımnan bin gayme de ordan yaptım. Bunu yaz. Her bi şiyden eveli nâmus gelir. Derikene, bi manav tükkânı açtım. Nâmısımnan ahsataya başladım. Üstünden bi sene mi ney geçti, tamamı tamamına on bin liram oldu.

— Nasıl oldu?

— Nâmısımnan didika... Sen Allaha sıdgını bötün dut. Nâmısınnan çalış, gerisine garışma, o sana virir. Ondan kelli, tükkânı, yirmi bin lira peştemaliye ilen devrettim. Uzatmıyalım, derikene derikene, işi azıttıh, Cenâballah da «yörü ya gulum!» didi, yörüdüm. Çoh şükür, böğünkü veziyete geldim. Zengin değelsem de muhanete mıhtaç değlim. Emme, böğünecek, nâmısımdan gıl gadarlıh zapmadım.

— Sizi örnek alacak gençlere son sözünüz?

— Her bi şiyden eveli nâmıs... Gulahlarında güpe ossun... Nâmıs, nâmıs... Süte su gatacağın, nâmısınlan... Garşındakini gagazıhlıyacağn, emme irazı idip gazıhlıyacağn... Gene nâmısınnan... Kimsenin malında gözün olmıyacah... Kimsenin cebine elini atmayacağn... Hırsızlıh yapmayacağn... Yutturacağn, emme, garerince yutturacağın... Her bi şiyden eveli nâmıs... Nâmıslı adam gazanır...

— Neden öyleyse 40 milyonunuz var da 400 milyonunuz yok?

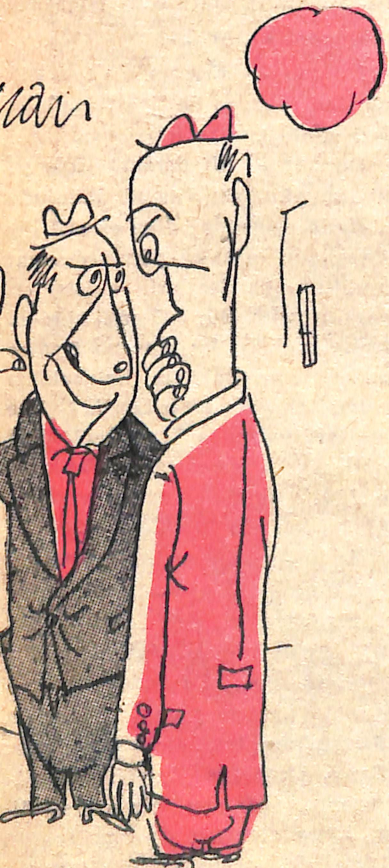
— Eh, beni beşer, bazı şaşar... Dimek ki nâmıstan ara sıra şaşıyoh... Bizimkisi gırh milyon gadarlık...

— Çok teşekkür ederim.

— Bi şiy değel... Nâmısı yazmağa unutma. Gule gule!...

— Vay canına, demek biz yaşamıyormuşuz!.. (Tonguç)

— Yooo!.. Ben sinirli adamım, evimde telefon filân istemem!.. (Orhan Enez)

FAZLA MESAİ

Burhan Felek yeni bir hizmetçi tutmuştu. Pek Amerikanvari çalışıyordu hizmetçi ve her hafta sonunda hanıma bir fatura veriyordu. Bir hafta, Felek'in önünde faturayı hanıma uzattı. Hanımefendi faturayı tetkik ettikten sonra:

— Güzel, iyi, kızım ama, dedi, sonundaki şu yetmiş beş lira fazla mesai nedir, onu anlıyamadım...

— 36 —

Şafiyânım, hikâyenin burasında dayanamadı.

— Yazık oldu kıza, dedi, bâri alıp bizim eve getirin zavallıyı.

Rejisör:

— Film be teyze, dedi.

— Ah evlâdım, sâyici gibi anlatıyosun. merakımdan helecanlandım. Bööle şeyleri yüreğim götürmez, içim kabardı, dedi.

Baktım ki rejisörün senaryosu bitmeyecek:

— Sonunda n'ooluyor beyefendi? dedim.

— Sonunda, dedi, kız kahrından verem oluyor... Bara düşüyo... Barda içmekten kan kusa kusa ölüyo. Delikanlı da ihtiyar kocayı ipnen boğuyo... Zalim baba, otobos altında can veriyo, ilâhî adalet yerini buluyo... Kızın annesi, bundan sonra bana yaşamak haram diye, bayat palamut yiyip, kendini intihar ediyo...

— Film bitiyor mu?

— Filima dââ uzatacaktık ama artistler bitti. Nâpalım, hepsi ölünce filmi bitirdik. Sonunda tabiyi türbe, mezarlık filân var. Arada mevlût ta okunuyo... Selviler görünüyo. Yâni filimi görüp te ağlamamanın imkânı yok.

Hayri bey ilâve etti:

— Tam bir iş filmi...

— İş filmi ne demek?

— Yâni içinde açık saçık, fakat sanatkârâne sahneler çok var. Anadoluda geçer, çok iş yapar. Nasıl buldunuz?

— Çok güzel!.. Senaryo kimin?

Hayri bey:

— Şimdiye kadar bütün senaryoları kendim yazdım. Ama şimdi vaktim yok doğrusu. Bu senaryoyu bir oğlan getirdi. Sizden para filân istemem, yeter ki filmi ni çekin! dedi. Oğlana da acıdım. Hadi bi iylik yapayım şu elin garibine, dedim. Hem bedava veriyo, hem de bedava rol alacak, Üstelik ne de olsa, okumuş yazmış bir genç...

— Demek tahsili var...

— Var ya, ortanın ikisine kadar dayanmış çocuk. Sonra da hocanın biri garaz komuş çocuğa. O da, hocasından intikam almak için, bir senaryo yazayım, bir de meşûr artiz olayım da, sen gör, demiş. Şerefinize sayın bayanlar!..

Kadehler havaya kalktı. Şâfiyânım teyze birden:

— Eyvah! dedi, bak gördün mü, içkiye daldık, ben borcumu unuttum.

— Ne borcu Şafiyânım teyze?

— Yatsıyı edâ etmedim. Bana müsâde, ben yatsıtmı kılayım da, geliyim.

Güldüm:

— A, Şâfiyânım teyze, içki masasından namaza kalkılır mı?

— A kızım, o başka iş, bu başka iş... Allahı da gücendirmeye gelmez...

Şâfiyânım teyze, namaza kalktı. Biz içmeğe devam ettik. Hayri bey, içtikçe açılıyordu.

— Benim, diyordu, hayatta elimden hiç bir şey kurtulmaz. Benim bir de icâdım vardır biliyor musunuz hanımefendi?

— Hayır efendim. Ne icât ettiniz?

— Bi tarihte benim bi koltukçu dükkânım vardı. Dükkân yandı. Metelik yok... Çoluk çocuk zıyan zebil...

— Allah bağışlasın, kaç çocuğunuz var?

— İlk karımdan dört, ikinciden üç, üçüncüden iki, dördüncüden ondan galiba beş... Beşinci şimdiki karım, onu daha geçen hafta aldım, belli değil... Bir filmimde oynatmıştım. Baktım, iyi oynuyor, kıyak rol kesiyo. Baş artiz parası vermektense, evlenirim, hem karım olur, hem de filmde oynatırım, daha ucuza gelir, diye düşündüm. Nââparsın?.. Çocuk çok hanımefendi. Filimcilik yapmayıp ta, ne yapacaksın, bu zamanda, it sürüsü kadar çocuk neyinen beslenir? Mecbur oldum filmcilik yapmaya...

— İcâdınızdan bahsediyordunuz beyefendi?..

— Hââ, hanımefendi, onu diyordum. Dükkân yandı. Yandığı da bi yandan iyi oldu ya... İçinde benim on param yoktu. Şunun bunun malı... Alacaklılara, dükkân yandı, nââpiyim, dedim, çıktım işin içinden... Elimi kodum şakağıma, ulan Hayri, dedim, kendi kendine bi domuzluk düşün de, para vur. İşte o zaman icâdımı yaptım. O vakitler şeker pahalı... Harp zamanı. Kesme şekerin kilosu beş lira, tozun üç lira... Düşündüm, taşındım, arada iki lira fark var. İkisi de şeker değil mi bunun... Ulan Hayri, tozu kesme yapar mısın, yaparsın... Uydurma bir âlet yaptım hanımefendi, Allah seni inandırsın, günde yüz kilo kesme yapıyorum, iki yüz papel... Allah bin bereket versin. Üç ay içinde fabrika gibi başladık çalışmağa. Yevmiye beş yüz kilo kesme şeker çıkarıyoruz. Alpullu fabrikası, yanımda hiç... Derken, piyasa çaktı işi, başka açıkgözler türedi. Baktım papuç pahalı. Fabrikayı kapadım. Fabrika dediğim de, limon sandığı gibi bir şey... Ondan sonra, hükûmet öbürlerini enseledi. Bu sefer daha namuslu bir iş yapayim, dedim. Filimciliğe başladım. Yapamazsın dediler, bu iş sanat, dediler, kültür ister, dediler. Lâf... Sanat manat, kültür mültür hepsi kafa hanımefendi. Bizde de var hamdolsun... Sizden iyi olmasın, bi arkadaştan, yarın veririm, diye üç yüz lira borç aldım, bu filmcilik işine, ben öyle başladım hanımefendi...

— Ne diye borç aldınız? Kesme şeker icadınızdan para kazanmadınız mı?

— Kazanmaz olur muyum? Ama yeni bir işe başlıyordum, ne olur ne olmaz, batarsa başkasının parası batsın... Diy mi ya!.. Aradan on sene geçti, enayi hâlâ, üç yüz lirayı alacağım, diye gelir gider.

— Neye vermiyorsunuz?

— Hiç verir miyim hanımefendi, eğer o herif, o üç yüz liraya lâyık olsaydı, kendisi bi iş yapar, kazanırdı. Yazık diy mi, üç yüz liraya... Şimdi, tam otuz beş yerli film yaptım. Senaryolarını ben yazdım, recisörlüğünü kendim yaptım. Baş rolde ben oynadım. Hamdolsun, günde kasama beş on bin lira giriyor.

— Hakiykaten çok açıkgözsünüz.

— Öyleyimdir, tuttuğumu koparırım. Yalnız açıkgözlüğüme pek bakmayın, her açıkgöz gibi, bi de aptal tarafım vardır. Bazı kadınların karşısında aptallaşırım hanımefendi...

— Hangi talihli kadın o?

— Meselâ sizin... Sizin karşınızda aptala döndüm hanımefendi... Bende aşk hep böyle, aptallıktan başlar.

Rejisörüne:

— Avanak!.. diye bağırdı, Görmüyor musun, iş tavına geldi dââ ne duruyorsun? Çık şarı!..

Rejisör, süklüm püklüm dışarı çıktı. Ayten de arkasından gitti. Hayri bey yanıma geldi:

— Sizi meşûr bi yıldız yapıcim! dedi.

(Devam edecek)

Bedava Roman!

Beklenen Nişanlı

Yazan:

Server Bedi

★ Bir roman ki, ilk satırını okuyan, son satırını okumadan elinden bırakamaz!

★ Bir roman ki, her sayfasında iki kalbin tatlı çarpışını duyacaksınız!

★ Bir roman ki, gözlerinizden yaşlar damlarken, dudaklarınızda tebessümler açacak!

★ Bir roman ki, güzel üslûbu, Türk dilinin en mükemmel örneği!

Üç renkli nefis bir kapak içinde

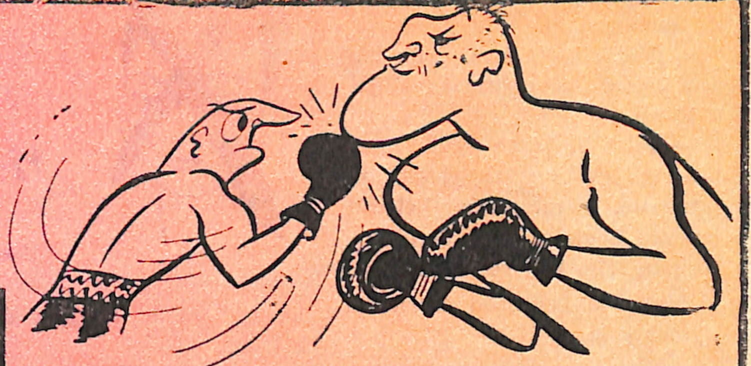
AYDABİR

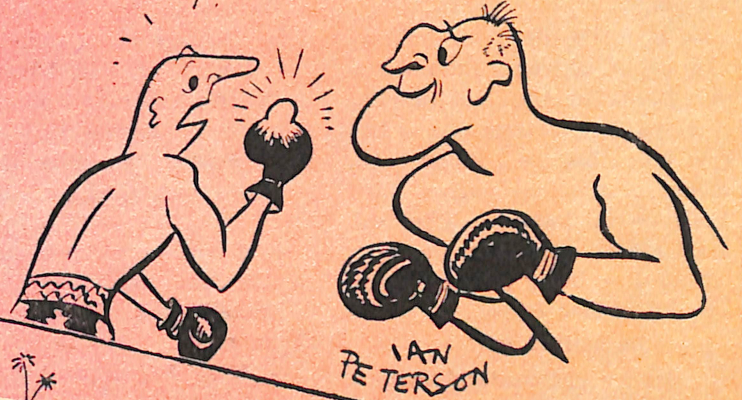
Mecmuası hediye olarak veriyor!

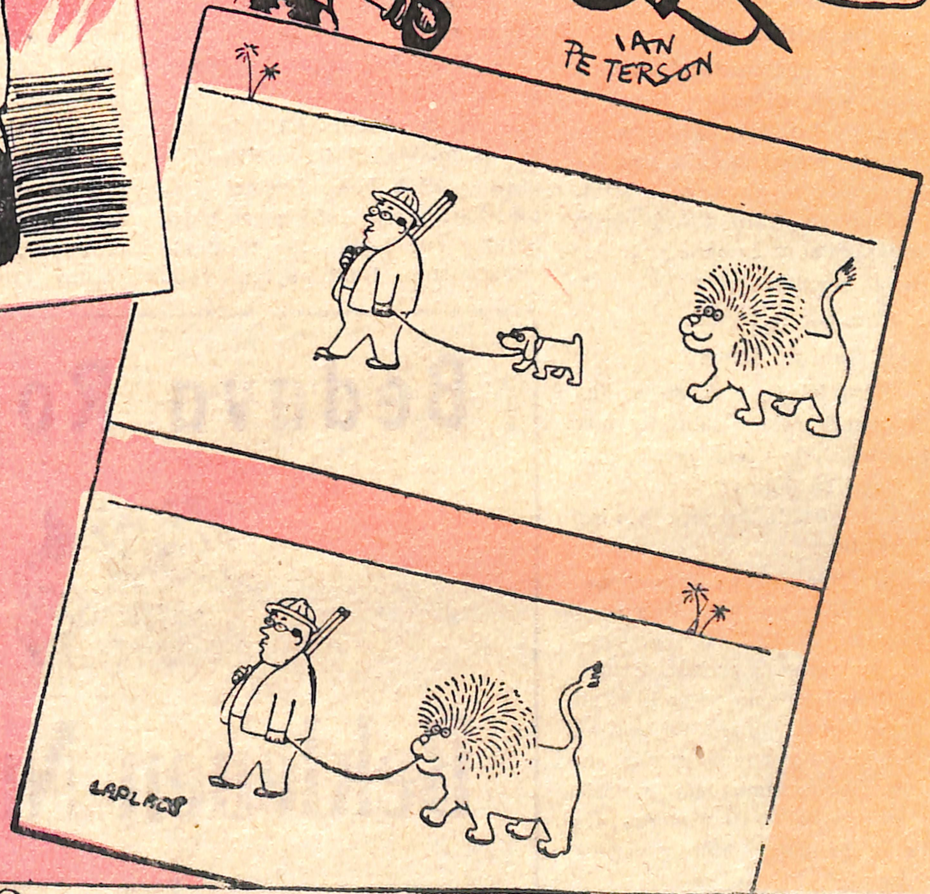
AYDABİR'in Şubat sayısını kaçırmayınız!

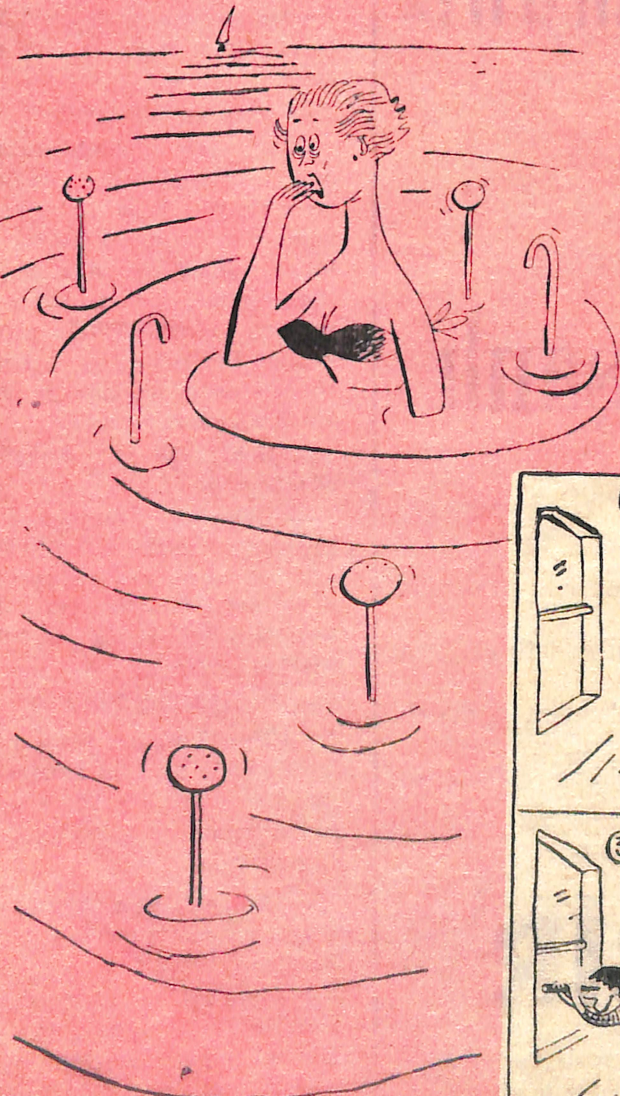
Yazısız Dünya Karikatürleri

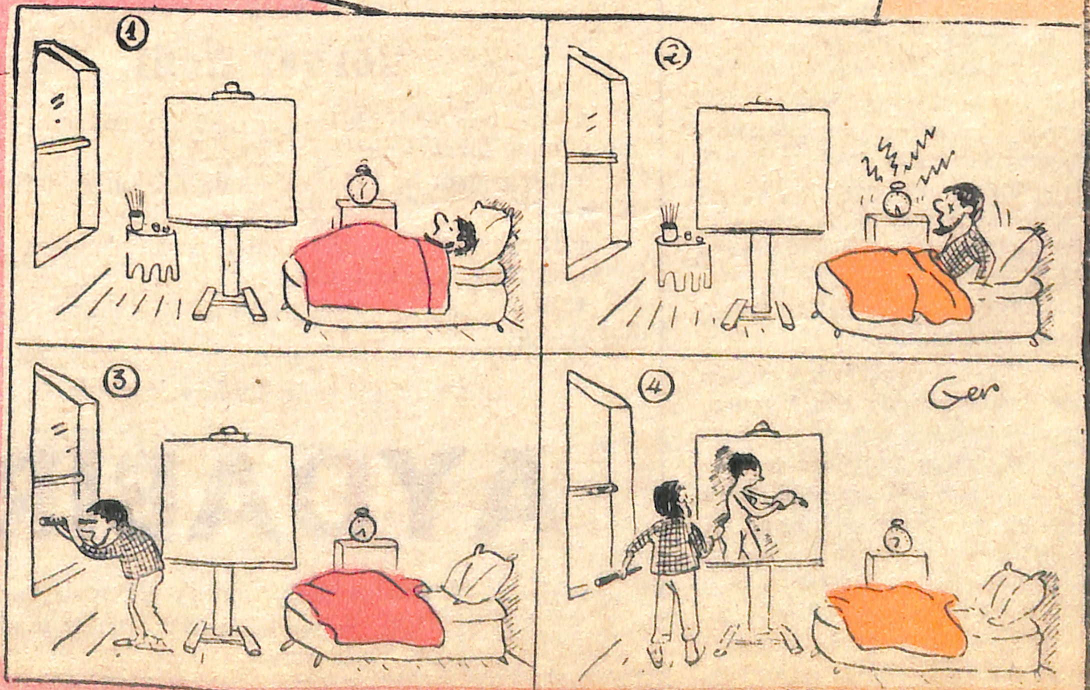

Denizcilik Bankası
T.A.O.

DENİZYOLLARI

Gemilerile seyahat bir zevktir
Amerikaya:
Türk parasile muntazam seferler
Denizyolları
Sürat, Emniyet, Konfor demektir

T.C.
Ziraat Bankası

Vadeli, vadesiz tasarruf hesapları
1955 ikramiye tutarı

1.500.000 Liradır

Bu zengin plânda

Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri ve Ziraat aletleri bulunmaktadır.
İştirak şartlarını öğrenmek için yurdun her tarafındaki Şube ve Ajanslarımız emrinizdedir.

İller Bankası

Sermaye: 300.000.000 T. L.

İl Özel İdareleri, Belediyeler ve Köylerin Harita, İmar, Plânlariyle Su, Elektrik, Yapı, Proje, İnşa ve tesisleri

BANKA VE KREDİ MUAMELE VE HİZMETLERİ EN MÜSAİT ŞARTLARLA YAPILIR VE MEVDUAT HESAPLARI AÇILIR

Seba Melikesi
Üçüncü baskısı çıktı
İdarehanemizden tedarik edebilirsiniz
Klodfarer Cad. No. 3—10. Daire 3.

Yazı işlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER

Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klodfarer Cad. No. 3 - 10. Daire 3.

Telefon: 21811

ERCAN MATBAASI

Fiatı: 50 Kuruş

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

— Babacığım, iki delikanlıyla birden geldiğim için mutlaka yüzümün kızarması lâzımsa gidip elbise değiştireyim... Kır-